

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1875/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Весне Субић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Караклајић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво – Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 837/25 од 06.03.2025. године, у седници већа одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 837/25 од 06.03.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 837/25 од 06.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 837/25 од 06.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4/24 од 20.11.2024. године којом је дозвољено преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 01.10.2024. године (став први изреке), одбијен приговор стварне ненадлежности суда (став други изреке), усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде – додатак на плату за период од 26.12.2020. године до 26.12.2023. године по основу дежурства ван радног времена (приправност) исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (став трећи изреке) и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 98.072,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став четврти изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би

могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата додатка на плату по основу дежурства ван радног времена – приправност. О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права, која је у складу са правним ставовима израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, да приправност као посебан облик рада ван радног времена, у ком запослени мора бити стално доступан да би, ако настане потреба, извршио неку неодложну интервенцију, што у знатној мери ограничава слободу кретања запосленог, те се за овај статус запосленима додељује одређена надокнада јер такав запослени у сваком моменту може бити позван на рад, а дежурство ван радног времена врши се искључиво у циљу обавања посла.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијанег дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 03.01.2024. године, а поднеском од 01.10.2024. године тужбени захтев је прецизиран на износ од 233.633,41 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић